

en ny Lejlighed til at vise, i hvilken Grad den radikale Regering forstod at se bort fra partipolitiske Modsetninger med Hensyn til Henvendelse til de Medlemmer, som den ønskede at kalde til det fælles Arbejde. Gid andre Regeringer vilde betragte dette Spørgsmaal paa samme Maade! Det ærede Medlem maa imidlertid vide, at Spørgsmaalet om Møntunionens Bevarelse ingenlunde beror alene paa os. Det beror ogsaa paa Norge, og med Hensyn til Spørgsmaalet om Norge vil jeg derfor gerne citere nogle Udtalelser, som for nylig er fremkommet fra den norske Nationalbank. De viser nemlig, at den norske Nationalbank gør den rigtige Vurderingsforskel paa Beslutninger og Udtalelser. Det er bekendt nok, at norske Nationalbankdirektører ofte har sagt det samme som Nationalbankdirektører her om, at den norske Nationalbanks Formaal var Paritet, men det fremgaar heraf, at dette ikke har forhindret den norske Nationalbank i udtrykkelig den 15. Juni i Aar at tage en Beslutning, som betyder, at man ikke har afgjort Spørgsmaalet om Paritet eller en lavere Guldindløselighed. Det fremgaar af et Maanedsskrift, som Norges Bank udsender. Det er dets September-Hæfte, her er Tale om, og deri nævnes et Møde, hvori Norges Bank den 15. Juni klarlagde Bankens Kreditpolitik, og hvor den vedtog følgende Forslag: „Repræsentantskapet er enig med direktionen i dens redegjørelse angaaende bankens kreditpolitik og dens hittidige bestræbelser for at arbejde den norske krone langsomt fremover, og ligeledes i, at tiden ikke er inde til at træffe endelig afgjørelse angaaende stabilisering“. Og saa tilføjer den: „Denne erklæring har været læst som en proklamation av en snarlig tilbagevenden til den gamle guldparitet“. Man skal se, hvor forsigtig man skal være med Valget af sine Ord i saa Henseende. Jeg tror, det vil være vanskeligt for nogen, som hører dette i Øjeblikket, at forstaa det saaledes, men det har altsaa været misforstaaet. Og saa tilføjer man: „Som det vil sees, tar erklæringen netop ikke noget endelig standpunkt til spørgsmaalet om kronens fremtidige skjæbne. Nogen definitiv fastslaaen av spørgsmaalet om kroneværdien i beslutningsform foreligger heller ikke.“ Og da Sagen kommer for i Rigsdagen, idet den norske Nationalbanks Beretninger skal forelægges for det norske Storting, hvilket viser, at skønt den paa en Maade er en privat Bank, er der knyttet et særligt Forhold mellem den og Staten, tog den norske Finansminister Ordet og udtalte, at det maatte komme

under Overvejelse i den Kommission, som skulde nedsettes, hvad der skal være Maalet, om Kronen skal bringes op i Guldparitet, eller den skal stabiliseres og Guldværdien nedskæres. „Jeg tror, det er rigtig at uttale en advarsel til dem som nu spekulerer i norske kroner i den tro, at programmet allerede er opstukket, og at kronen skal bringes op i guldparitet. Det er rigtig at uttale en advarsel til dem om at det spørgsmaal endnu ikke er avgjort. Det vil bli avgjort efter en grundig undersøkelse og drøftelse, og da vil det bli avgjort saadan som det stemmer med landets interesser.“ Det er en anden Tale, der her lyder, end den, vi har hørt mange Gange her i Landet og sidst i de Taler, som er holdt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og af det ærede Medlem Hr. Lange. Der lyder Advarselen til Spekulanterne: Vogt jer, I skal ikke være sikre; men det, som de ærede Medlemmer Hr. N. Neergaard og Hr. Lange ønsker at sige til Spekulanterne, er: Se mine Herrer, De er ganske sikre! Det, som jeg yderligere vil udbrage af denne Udtalelse fra den norske Nationalbank og den norske Regering, er, at Spørgsmaalet staar hen. Af det norske Erhvervslivs ledende Mænds Udtalelser fremgaar det, hvor stærkt man har følt den Krise, som fremkom, da deres Krone nærmede sig 90 i Forhold til vor, det vil sige altsaa var 80 Gulddøre værd eller deromkring. Da følte de saadanne Virkninger af Krisen, at de arbejdede paa at drive Kronen ned, og det lykkedes dem at faa den bragt noget ned, bl. a. ved disse Erklæringer. Deraf drager jeg den Slutning, at det er højst sandsynligt, at den norske Møntpolitik vil ende med at vælge Shillingen, ikke mindst fordi der er blevet rejst nationale Spørgsmaal i Forbindelse dermed. Er det ikke, siger de, forstandigere af os at gaa bort fra denne kedelige nordiske Krone, som vi jo i Grunden valgte uden Sympati — vi sagde først nej her i Stortinget til det, den Gang man foreslog det —; som vi kun gik med til nødtvungent, og som var for stor for os? Kronen i Norden er overhovedet temmelig høj sammenlignet med de fleste andre Landes Møntenhed, kun den hollandske er højere. Men jo højere Møntenheden er, des højere er Prisniveauet, og der er stor Fordel ved ikke at have et saa højt Prisniveau. Derfor tør jeg drage den Slutning, at man i Norge siger: Lad os hellere vælge at træde ind i en Guld møntfod sammen med England og hele den engelske Verden. Der vil, ikke mindst naar man husker, hvor stærke de nationale Opfattelser er drivende for norsk Politik, være